

א. טיפוח חיל-הרגלים

הלחימה החדשים — וכל זה בתנאי מגבלות תקציב כהם אנו נתונים. לא ייפלא, איפוא שמשוימות אלה השפיעו גם על הבכיר והגדול שבחילות, הלא הוא חיל-הרגלים.

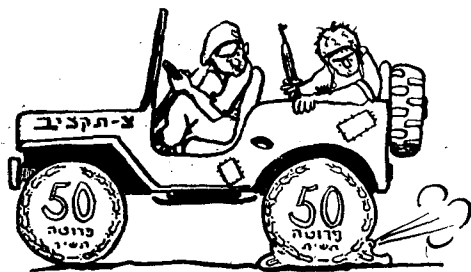
אולם אין לראות צל הרים כהרים. חיל-הרגלים היה, ונשאר, החיל הבסיסי בכל מערך צבאי. הצרור פים והפרופורציות נשתנו — ועודם משתנים; אולם נגוזה האשליות של מציאת תחליף לחי"ר. אנו יודעים כמה זקוק דוקא היום החי"ר לטיפוח ולקידום, כדי שלא לפגור אחר שותפיו לקרב מהחילות האחרים — בעיקר בשטח הניידות. ידענו, ואנו יודעים גם כיום, שעיקר משאבי הכוח הניתנים לפיתוח וטיפוח בחי"ר אינם מותנים רק בתקציב. ואולי מכאן נובע יחרונו הגדול של חיל זה. אולם לשם-מה לנו לעסוק ב"ציונות"? הבה נפנה מבטנו אל החי"ר של צה"ל שלפני 5-7 שנים — ונערוך השוואה, ולו גם חטופה, אל החי"ר של היום. אפילו פסימיסט מושבע כמות ייתקשה שלא להכיר ולהודות בעובדות הברורות של גידול ההיקף, גיבוש תורת הלחימה, העלאת רמת האימון והכשירות המבצעית, התקדמות נועזת בחי"ר מוש וסגירה הדרגתית של פערי ההצטיינות. הדבר החשוב ביותר, לדעתי, שעה שבאים לדון ולבחון מצבו של חיל, אינו מצבו העכשווי, אלא אופי התהליך אשר בו נתון החיל, וקצבו.

נוכל לומר, בלי שמץ של ספק, שהתהליך בו נתון החי"ר הוא תהליך התקדמות שאף בעתות "יובש תקציבי", בצורת העדיפויות והשמיטה מהקערה" לא חדל ולא פסק. יש מקום להתאונן על קצבו של

לשוקה שלום רב, מה יש לומר — אני מתפעל מערנותך לבעיות הקשורות בתפקידך במילואים על-אף היותך כה טרוד בחיך האזרחיים. העובדה שענית לי על מכתבי האחרון ללא כל דיחוי מדברת בעד עצמה. בתשובתך על המלצתי למנותך לחי"ר אגודת הפסימיסטים אתה בעצם מחזק את דעתי עליך. אתה טוען במכתבך שאפילו אופטימיסט מבטן, במידה והוא כיום בחיל-הרגלים, מוכרח בתוקף המסיבות להיהפך לפסימיסט. שוקה, שוקה, בודאי זכור לך אחד הלקחים מהימים ההם, בירושלים הנצורה ובנגב המנותק. תמיד חזרנו אז ואמרנו: אין מקום ליאוש, אסור לאבד את הראייה המפוכחת ואת השיקול הקר במצבים קשים. אמת זו כוחה יפה גם לימי שלום.

אין בכונתי לפרוס את כל היריעה במכתבי זה, אולם אסור שמגבלות שהומן גרמן תטשטשנה את ראיית עובדות היסוד.

חלה התפתחות באמצעי הלחימה; חל שינוי בחימוש ובזיון של צה"ל כיבשה באוויר וכיום הכרח להקים יחידות חדשות, ולאמנן באמצעי

הגלומות בו — ודבר זה אינו בתחום השאיפות- בעלמא אלא בתחום ההכרח ההיסטורי. על-כן מצויים אנו, איש איש בתפקידו וברמתו שלו, לעשות כל שביכולתנו כדי לקיים את תהליך הקידום ולהגביר את קצבו. מכאן יובן שכל דיבור על קיפוח החי"ר, ירידת קרנו, והמעטת יעודו — אינו עולה בקנה אחד עם צו זה (איני מחכה ממך להבעת הסכמה; אסתפק באם תהרהר בענין).

תהליך זה — אבל בודאי שאין מקום לקונן על כך. עם כל להטוטי הקנאות לחיל לא נוכל להתעלם מכל מטוס המחפה עלינו מלמעלה וכל טנק גוסף באגפנו. שיש להם משמעות ברורה בחשבון יכולת הלחימה של החי"ר.

עד כאן ל"גיטרול" הפסימיזם, אך חלילה לנו לה- דרדר לעבר אופטימיזם מופרז, שאין לו אחיזה במציאות. עוד רבה המלאכה לעשותה עד אשר נביא את החי"ר שלנו לרמה בה יתקרב למיצוי האפשרויות

1. אש"ק

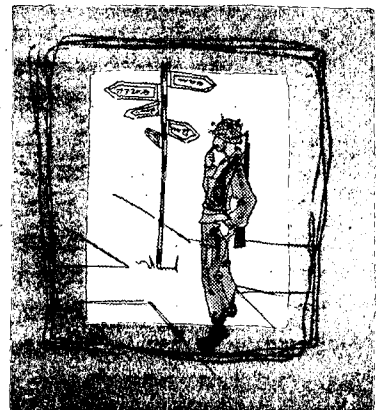
לפתור פתרון נכון חמש שאלות נפרדות אינה מודאת יכולת וידיעה לפתור אותן שאלות עצמן כשהן מור- פיעות משולבות — וכל עשירית-שניה מיותרת קובעת גורלות.

שדה הקרב המודרני אינו דומה לשדה הקרב האופייני של מלחמת העולם הראשונה, שבעקבותיה גובשה שיטת אימון הקליעה והמטוחים כפי שהכרנום עד היום. מקרב החפירות בתקופת מלחמת העולם הראשונה ועד לקרבות הגיידים של קוריאה וסיני חלו תמורות בדמותו ובאופיו של שדה המערכה גם בקטע המוגבל הנראה מבעד לכונת של הרובאי — ואפילו באופי החפירות עצמן חלו שינויים מרחיקי לכת. אין האויב ניח, ואת תנועותיו אין הוא מבצע באורח מדוד וקצוב ובמבנים סגורים. כיום נדרש הרובאי ביחידת החי"ר לענות למספר בעיות המת- ייצבות בפניו בשדה הקרב בעת ובעונה אחת. הבה נפרט בעיות אלו, כדי שנטיב לדעת ולהבין כיצד יש להרכיב אימוני רובה ותרגולי קליעה שיבטיחו את הכנתו והכשרתו של כל חייל רובאי לענות בבטחה ובזריזות על מכלול הבעיות הללו.

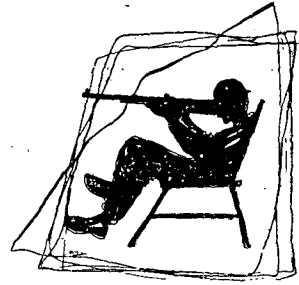
נחזור נא, איפוא, לענין שהתחלתי בו במכתבי הקודם: הרובה החדש ודרכי האימון בו. אם נשאל את עצמנו לשם-מה מתאמנים אנו ברובה, הרי התשובה המתבקשת היא: "כדי להיות מסוגלים להקדים ולהרוג את האויב". אימון זה מורכב מנוש- אים שונים, כגון הטיפול ברובה, תפעול הרובה, לימוד הכיוון, לימוד הקליעה, איכון מטרות וכדומה. "ובכן" — תשאל בודאי — "מה חדש תחת השמש? בשביל מה צריך היה להמציא שם חדש מן ההפטרה — אש קרב" — לכל אותם שעורים ישנים ונדושים? הרי עוד מתקופת ההגנה, בספרית, לנטר, מצויים מערכי-שיעור העוסקים בכל הפרשיה. אמנם נכון. אלא שהמחקר המבצעי (Operational Research) של האמריקאים בקוריאה לימד והוכיח דבר שרבים טענו אותו עוד קודם לכן: אין די בלימוד כל שיעור ושיעור בפני עצמו; אין די בהשגת כושר קליעה גבוה במטוח. כל אלה אינם מודאים כושר פגיעה באויב כפי שהוא מופיע בשדה הקרב. וזאת — לא רק בגלל לחץ הפחדים של שדה הקרב, אלא מהסיבה הפשוטה שהיכולת והידיעה

בעיה ראשונה: היכן המטרה?

בשדה הקרב של ימינו, במידה ואנו עומדים בפני אויב מאומן כהלכה, זו בעיה חמורה. האויב מנצל כל מסתור, מדלג בין מחסות, מתפזר על פני שטח רחב ועמוק; והראות של החייל מופרעת על-ידי ענני אבק ועשן של האש הארטילרית ושאר פצצות למיניהן. עם כל זאת אין ברירה: כדי לקלוע חייבים קודם לכל לאכזר את המטרה.

בעיה שניה — מה מצב היריה המתאים ביותר כדי לחסל את המטרה? אין כאן שאלת נוחיות בלבד אלא שאלת התמצאות מהירה והחלטה מידית לבחירת מצב יריה שיודא, מחד גיסא, סיכוי רב ביותר לפגוע באויב — ומאידך גיסא יימנע זאת מהאויב (לאו דוקא זה שנתגלה). שעורי "היריה מאחורי מחסה", כפי שנלמדו, אינם פותרים בעיה זו פתרון מלא. הכרחי ללמוד ולתרגל סדרת מצבי-יריה בנתוני אויב ושטח שונים, בתנוחה ובתנועה, כדי להגיע להישג של תפיסת מצב היריה הנכון בהקדם האפשרי.

בעיה שלישית: מה הטוח?

כן, זו בעיה. מאחר והמטר לא תמיד מצוי בכיסו של החייל, ולעתים אף הזמן והאומץ הדרושים כדי למדוד את מספר הצע-דים אל האויב אינם בנמצא — יש לקבוע את הטוח על-פי הערכה. כל הערכה, כידוע, היא מעין התפשרות בין ההנחות וההשערות השונות — ומטבענו, לא בנקל נוטים אנו להתפשרות ביוכוח, ובפרט עם עצמנו. אך הזמן דוחק, ושריקת כדורי האויב מרמות שאין להתמהמה. יש, איפוא, לודא שכאן לא יהיה

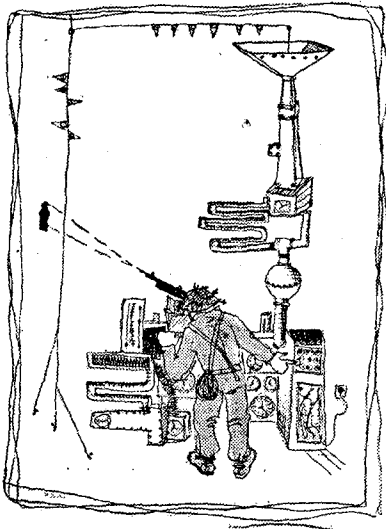
תהליך חשיבה והתמקחות-עצמית, אלא הערכה הנובעת מטביעת-עין מאומנת ומורגלת, שאינה זקוקה לזמן אלא מגישה באופן אבטומטי את המסקנה המעשית. אם למדנו עד היום לאמוד רוחק, וכמסקנה מכך הצבנו את גררת הכונת התחתונה במדויק — וחזקה עלינו שבשדה המטוחים היינו קולעים "בול" — הרי בשדה הקרב כמעט ודאי הדבר שברגע שנחזיר את מבטנו מלוח המגבהים של הגררה אל גורת החזית שלנו, שוב לא נמצא את המטרה. האויב הספיק לזוז ממקומו או, מה שגרוע מכך, יתברר לפתע שהאויב הקדים ושילח בנו את אשו. מכאן שבתנאי שדה-הקרב — בהם אין המטרות קבועות ומרותקות למקומן אלא מופיעות בטוחים שונים ברגעים שונים — לא נותר לנו אלא לטפל במטרות מידית, על-פי אומדן רוחק שבטביעת עין שמסקנתו המעשית היא שינוי בנקודת המכון במטרה (מרכז המטרה או לרגלי המטרה) ולא בטיפול בגררה.

בעיה רביעית: באיזו מטרה לטפל ראשונה?

לכאורה מצחיק — מה הבעיה? אולם בעיה זו אינה נוספת בחשיבותה מקודמותיה, ומשקלה עולה כשהיא מצטרפת ונוספת על קודמותיה. ניהול האש בכיתה, ובקרתה, אינן פותרות את בעית בקרת האש עד תומה; בפני כל חייל-פרט קיימת בעית בקרת האש האישית ובחירה בין מספר מטרות המופיעות חליפות — ולעתים ביחד — בגורתו שלו. לא נוכל להעביר את כל הרובאים קורס להערכת מצב (אף כי רבים מהם מגלים נטיה לכך), אולם שומה עלינו לסגל להם הרגלים — אשר יהפכו לטבע שני — לטפל ללא דיחוי במטרה המסכנת אותם ביותר, וללא כל צורך להתעמק בבעיה ולהתלבט. קל לחשוב שזו רק בעיה של החלטה מהירה, אולם בכך לא מיצינו את הבעיה, ששורשה נעוץ בהכרח לתרגל ולהרגיל את הרובאי להיות ערני לכל גורתו, ובפרט

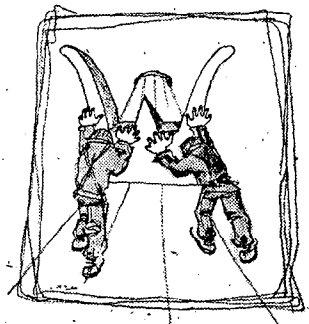
לתחום הקרוב, גם שעה שהוא מכון את אשו להעסקת מטרות אשר נתגלו לעיניו באיזור רחוק יותר. עד כאן — עיקרן של הבעיות הקשורות במטרה.

בעיה חמישית: כיצד מכוונים וקולעים למ-טרה?
לכאורה, גם זו בעיה ישנה נושנה, שפתרונותיה ידועים. אלא שיש לודא שנושא זה לא יבודד מה-בעיות הקודמות, ושיילמד ברציפות ואינטנסיביות המבטיחה קידום והתקדמות כשלב מכין בתוך רצף שעורים (סידרה) בקליעה בתנאי קרב. המקבץ הוא אמת המידה לכושרו של הקלע. כושר זה ניתן לטי-פוח על-ידי מספר רב של מקבצים רצופים תוך כדי חניכה אישית רצופה המתנהלת על-ידי חונך מושלם. אין צורך לעשות זאת במטוחים פתוחים; מספיק לשם כך מטוח זעיר ברובה השרות, וסידרת מקבצים קצרים בני שלושה כדורים, עד להשגת המינימום הנדרש.

בעיה שישית: כיצד מאפסים את הרובה?

מסתבר שאף הקלעי הטוב ביותר לא יקלע במטרת דמות מטוח 300 מטר אם הרובה אינו מאופס איפוס אישי, העונה על נטיותיו האישיות. אי לזאת יש ללמד את שיטת האיפוס וביצועו, כך שהיורה ייגש למטוח (או לקרב) כשהוא בטוח ביכולתו לכוון ולקלוע לאותה נקודה ברובהו האישי. איפוס זה יענה גם לכללי המכון בטוחים השימושיים בשדה-הקרב (עד 400 מ'), מבלי שיהיה צורך לשנות את הגררה; הוא ייקרא „איפוס קרבי“.

בעיה שבישית: כיצד מקדימים את האויב בליה קולעת?

גם אם כל חמש הבעיות הקודמות מצאו את פתרונן, מי פתי ויאמין שהאויב ישהה את אשו עד אשר הרובאי שלנו יגיע לפתרון כל בעיותיו? באותו הרף עין שבין לחיצת ההדק של האויב ושלנו — בו טמון הסיכון להיטל, ובו גלום הסיכוי לחסל האויב. שומה עלינו, איפוא, להגיע לאותה עליונות בטיפול ובתפעול בנשק, שתודא אותו „הרף עין מקדים“.

* * *

על הרובאי לדעת לאכן מטרות ולהעדיף נכונה אחת מהן; לבחור מצבי-יריה, לאמוד טוח ולקבוע נקודת המכון בהתאם; לכוון, לירות ולפגוע במטרה — כל זאת במהירות הרבה ביותר, ולא כפעולה חד-פעמית אלא כתהליך רצוף של תגובות

מותנות, החוזר ונשנה עם הופעת כל מטרה מחדש. שוקה, אני רואה את החיזוק המשתפך על פניך בקוראך דבריו אלה, ואת המלים התלויות על קצה לשונך „מגלה אמריקה — והלא עוד בימי הסליקים, הפוֹשִׁים, החיִּיִּשִׁים והפלמ״ח — ידענו; ועוד בקפ־ריסין שמענו. נכון שוקה, אלא ששיטת האימון הנקוטה עד היום לא הקנתה לרובאי כושר עמידה במבחן הקרבי, שיציג לו את, תשלובת הבעיות הנ״ל בצורה האכזרית ביותר. שיטת האימון בקליעה הנקראת „אש קרב״ באה לענות על בעיות אלו על-ידי הדברים הבאים:

א. שילוב סדרת שעורים ומטוחים רצופים, שיודאו אינטגרציה של הנושא — ולא פיצולו בהתאם לחתך גרשאי המשנה;

ב. הנהגת איפוס קרבי אישי;

ג. הקצבת מנת תחמושת מוגדלת — יותר מכפלים מזו שהיתה נהוגה עד היום — לאימוני קליעה;

ד. ארגון מטוחים עם מטרות מתרוממות וגופלות תחת בקרת החונך, בטוחים שונים.

ה. הבטחת חונך בוגר קורס חניכה לכל יורה במקצה.

פרטי השיטה, ארגון המטוחים ומערכי השעורים יופצו בכתובי מה״ד/חי״ר בתחילת שנת האימונים הבאה.

שוקה, דומני שהארכת, אולם השתדלתי להבהיר לך עיקרי הדברים כדי לקרבך לענין בטרם תיקרא למלאכה.

מפקד ומדריךך — לשעבר
שי

נפיונו של מ״מ / סוף מעמ׳ 65

הסוד של הכשרת המחלקה לביצוע משימות אלה, הוא באימונה לבצען בנשקה היא. רק בדרך זאת, ילמדו אנשיה את עצמתה האמיתית ויתנו את מבטחם בכוחה, ורק בדרך זאת יעשו כל מאמץ כדי שכל כלי נשק אמנם יפגע (ולא יפעל בלבד), את כוחו והשפעתו של הנשק המסייע יש ללמדם רק לאחר שילמדו לבצע את המשימות הנ״ל בנשק התקני שלהם. גישה זאת היא שתבטיח שאנשי המחלקה יאמינו בכוחם להשמיד את האויב ויהיו מוכשרים לעשות זאת.

כן תופעל המחלקה — בהתקפה — לאבטחת אגף כוח תוקף, לנטרול מוצב, וכרתק להתקפת פלוגה; ובהגנה כמוצב שדה, או כמסך לפלוגה או לגדוד המתארגנים להגנה, ולבסוף, כמוצב שהנו חלק ממת-חם מוגן.

עד כאן — לא פירטתי אלא את עיקרי הטכניקות הקרביות שעל המחלקה לדעתן ידיעה מתורגלת כדי שתצלח לכל משימותיה; ויש לחזור ולהדגיש: ההסתערות היא נקודת הכובד שלהן.

העיזו, הזיעו והצליחו / סוף מעמ׳ 67

(2) הליכה בירידה — יש להאריך במקצת את הצי-עד, אבל להישמר מנטיה לטלטול הגוף; הגוף ודיב להשאר זקוף ויציב.

(3) התנהגות בחניות — בהפסקות בנות 10 דקות ומעלה, יש לשחרר את החגור והציוד. במידת האפ-שר — רצוי אף להסירם. רצוי לשכב על הגב, כשה-דגלים מורמות למעלה.

רשימה זו נועדה לקבוע הנחיות-אימון — דבר שקשה לעשותו מבלי דעת מה הם נתוני היסוד של המתאמנים. מטבע הדברים, שונות תהיינה ההנחיות לנשים ולגברים, לנערים ולקשישים, לפקידים ול-עובדי אדמה, אך מאחר וכונת רשימה זו לעזור לכל אלה הרוצים להתאמן, הצגנו כאן מספר עקרונות שיש לראותם כהנחיות אימון כלליות, טכניות בעי-קרן, אותן יצטרך כל מתאמן להתאים ליכולתו, לרמתו ולנתוניו.

כל 50 דקות הליכה תבוצע הפסקה בת 10 דקות. כן ניתן לבצע הפסקה בת 20 דקות כל 100 דקות הליכה.

בשבועות הבאים — יש לערוך את הצעדה ברצי-פות במשך מספר ימים: לעבור בהדרגה משני ימים ברציפות עד לארבעה ימים רצופים, כשטוח הצעידה הולך ועולה בהדרגה, בהפרשים של 5 ק״מ ליום, עד ל-30—40 ק״מ ליום. כאשר צועדים יותר משלוש שעות רצופות (כולל הפסקות קצרות קבועות) יש לקבוע הפסקה ממושכת בת 20—30 דקות למנוחה יותר ממושכת, ולארוחה קלה.

טכניקה של מסעות:

(1) הליכה בעגיה — אין לשנות את הקצב (מהירות הצעד), יש להקטין את אורך הצעד ולהטות קלות את הגוף לפנים.